Коли вже кинуть мурувати
В’язниці мирові кати?
Не нам кайдани розірвати,
Неволю зо світу знести.

Болить душа, і слабнуть руки,
Безсило думка замира;
В устах німіють журні звуки...
Де ж ти, сподівана пора?

Вона не прийде, не загляне
За часу нашого між люд;
Мов квіт підтятий, серце зв’яне;
Снаги не вистаче на труд.

Перейдуть дні — і трупи наші
Попихач, лаючись, складе;
Не все ж умре: гіркої чаші
Удруге пити не впаде.

Потроху прийметься насіння,
Що розсівали— навкруги,
Зросте міцніше покоління,
Що не подужають враги.

За в’язнем в’язень одстраждає,
Але настане легший час,-
І добрим словом спогадає
Потомок вільний мертвих нас!

Так заточенець думав думу,
Один конаючи в тюрмі;
І тільки стіни зором глуму
Зі тьми дивилися самі.